

M. S. Mester elmulasztása

(az UTAZÁS ciklusból)

*Ott láttam meg először
ott érintettem meg először
a nyugalmas óceán vizét,
ott legnyugaton és délen
egy augusztus végi délelőttön
szikrázó napsütésben*

*zavartan álltam
szemben a legnagyobb vízzel
szavam se volt
magyarul szóló nyelvem se volt
aki ott állt
se eleven nem volt se holt*

*csak bémész odatévedt
napba tartotta arcát
és befelé mormolta
a Halotti beszédet
ez volt a nyelvtana:
„nagy vizeknek közeli mormolása”*

*de a Nyelvtanárt nem!
Őt nem merte fölhívni otthonában
inkább szökött tovább
L. mesés autóján bele a vakvilágba
egy vízumtalan magyar
már várta mesés Tijuana*

*aztán napokkal később
mikor visszafelé jött
mexicói napfénnel fölpackolva
megint a szent-kísértés
& megint: „igen beteg
igen öreg és nagyon mogorva”*

*így hát elmaradt – örökre!
hogy a Nyelvtanártól akár
egyetlen szót egyetlen szép
tagadószt hallhattam volna
vagy ki tudja... mit még
San Diegó éjjelnappalában loholva*

mert gyönyörű város
és persze hatalmas az óceán
kék akváriumában
a kardfogú cápa s elképzelem
amint leharapott kéklő kézfejjel
egy lányt ölel vagy éppen verset ír
nyelvtelen nyelven a költő

.....
és a dördüléskor a golyó!
elszánt ólmában ott vagy-e te is
aki csak átsuhantál ama városon?

s te is te kegyetlen század
ha átrobogtál érzéketlenül és vakon
a m i n d e n t Látón és Tudón?!

kinek pora és hamuja
már szigetté összerakva/összeállva
ott komorul a boldog vizek fölött
ott a nyugati óceánban

1988–90.

PORTIK SÁNDOR METSZETE